

Daniel 6

Septuaginta (LXX)

1 καὶ ἀρταξέρξης ὁ τῶν μήδων παρέλαβε τὴν βασιλείαν καὶ δαρεῖος πλήρης τῶν ἡμερῶν καὶ ἔνδοξος ἐν γήραι

2 καὶ κατέστησε σατράπας ἑκατὸν εἴκοσι ἐπτὰ ἐπὶ πάσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ

3 καὶ ἐπ' αὐτῶν ἄνδρας τρεῖς ἥγουμένους αὐτῶν καὶ δανιηλ εἶς ἦν τῶν τριῶν ἄνδρῶν

4 ὑπὲρ πάντας ἔχων ἔξουσίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ καὶ δανιηλ ἦν ἐνδεδυμένος πορφύραν καὶ μέγας καὶ ἔνδοξος ἔναντι δαρείου τοῦ βασιλέως καθότι ἦν ἔνδοξος καὶ ἐπιστήμων καὶ συνετός καὶ πνεῦμα ἄγιον ἐν αὐτῷ καὶ εὐόδοιύμενος ἐν ταῖς πραγματείαις τοῦ βασιλέως αἷς ἐπρασσε τότε ὁ βασιλεὺς ἐβουλεύσατο καταστῆσαι τὸν δανιηλ ἐπὶ πάσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο ἄνδρας οὓς κατέστησε μετ' αὐτοῦ καὶ σατράπας ἑκατὸν εἴκοσι ἐπτά

5 ὅτε δὲ ἐβουλεύσατο ὁ βασιλεὺς καταστῆσαι τὸν δανιηλ ἐπὶ πάσης τῆς βασιλείας αὐτοῦ τότε βουλὴν καὶ γνώμην ἐβουλεύσαντο ἐν ἑαυτοῖς οἱ δύο νεανίσκοι πρὸς ἀλλήλους λέγοντες ἐπεὶ οὐδεμίαν ἀμαρτίαν οὐδὲ ἄγνοιαν ηὔρισκον κατὰ τοῦ δανιηλ περὶ ἣς κατηγορήσουσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα

6 καὶ εἶπαν δεῦτε στήσωμεν δρισμὸν καθ' ἑαυτῶν ὅτι πᾶς ἄνθρωπος οὐκ ἀξιώσει ἀξιώμα καὶ οὐ μὴ εὕξηται εὐχὴν ἀπὸ παντὸς θεοῦ ἔως ἡμερῶν τριάκοντα ἀλλ' ἡ παρὰ δαρείου τοῦ βασιλέως εἰ δὲ μή ἀποθανεῖται ἵνα ἡττήσωσι τὸν δανιηλ ἐναντίον τοῦ βασιλέως καὶ ριφῆ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων ἢδεισαν γὰρ ὅτι δανιηλ προσεύχεται καὶ δεῖται κυρίου τοῦ θεοῦ αὐτοῦ τρὶς τῆς ἡμέρας

7 τότε προσήλθοσαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι καὶ εἶπαν ἐναντίον τοῦ βασιλέως

8 δρισμὸν καὶ στάσιν ἐστήσαμεν ὅτι πᾶς ἄνθρωπος δῆς ἂν εὕξηται εὐχὴν ἡ ἀξιώσῃ ἀξιώμα τι παρὰ παντὸς θεοῦ ἔως ἡμερῶν τριάκοντα ἀλλ' ἡ παρὰ δαρείου τοῦ βασιλέως ριφήσεται εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων

9 καὶ ἡξίωσαν τὸν βασιλέα ἵνα στήσῃ τὸν δρισμὸν καὶ μὴ ἀλλοιώσῃ αὐτόν διότι ἢδεισαν ὅτι δανιηλ προσεύχεται καὶ δεῖται τρὶς τῆς ἡμέρας ἵνα ἡττηθῇ διὰ τοῦ βασιλέως καὶ ριφῆ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων

10 καὶ οὕτως ὁ βασιλεὺς δαρεῖος ἔστησε καὶ ἐκύρωσεν

11 ἐπιγνοὺς δὲ δανιηλ τὸν δρισμὸν ὃν ἔστησε κατ' αὐτοῦ θυρίδας ἤνοιξεν ἐν τῷ ὑπερῷῳ αὐτοῦ κατέναντι ιερουσαλημ καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ τρὶς τῆς ἡμέρας καθὼς ἐποίει ἔμπροσθεν καὶ ἐδεῖτο

12 καὶ αὐτοὶ ἐτήρησαν τὸν δανιηλ καὶ κατελάβοσαν αὐτὸν εὐχόμενον τρὶς τῆς ἡμέρας καθ' ἐκάστην ἡμέραν

13 καὶ εἶπον αὐτῷ ὁ δρκίζομέν σε τοῖς μήδων καὶ περσῶν δόγμασιν ἵνα μὴ ἀλλοιώσῃς τὸ πρόσταγμα μηδὲ θαυμάσῃς πρόσωπον καὶ ἵνα μὴ ἐλαττώσῃς τι τῶν εἰρημένων καὶ κολάσῃς τὸν ἄνθρωπον δῆς οὐκ ἐνέμεινε τῷ δρισμῷ τούτῳ καὶ εἶπεν οὕτως ποιήσω καθὼς λέγετε καὶ ἔστηκέ μοι τοῦτο

14 καὶ εἶπαν ἴδού εὔρομεν δανιηλ τὸν φίλον σου εὐχόμενον καὶ δεόμενον τοῦ προσώπου τοῦ θεοῦ αὐτοῦ τρὶς τῆς ἡμέρας

15 καὶ λυπούμενος ὁ βασιλεὺς εἶπεν ριφῆναι τὸν δανιηλ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων κατὰ τὸν δρισμὸν ὃν ἔστησε κατ'

αύτοῦ τότε ὁ βασιλεὺς σφόδρα ἐλυπήθη ἐπὶ τῷ δανιηλ καὶ ἐβοήθει τοῦ ἔξελέσθαι αὐτὸν ἔως δυσμῶν ἥλίου ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν σατραπῶν

16 καὶ οὐκ ἡδύνατο ἔξελέσθαι αὐτὸν ἀπ' αὐτῶν

17 ἀναβοήσας δὲ δαρεῖος ὁ βασιλεὺς εἶπε τῷ δανιηλ ὁ θεός σου φῶ σὺ λατρεύεις ἐνδελεχῶς τρὶς τῆς ἥμέρας αὐτὸς ἔξελεῖται σε ἐκ χειρὸς τῶν λεόντων ἔως πρωὶ θάρρει

18 τότε δανιηλ ἐρρίφη εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων καὶ ἤνεγκθη λίθος καὶ ἐτέθη εἰς τὸ στόμα τοῦ λάκκου καὶ ἐσφραγίσατο ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ δακτυλίῳ ἑαυτοῦ καὶ ἐν τοῖς δακτυλίοις τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ ὅπως μὴ ἀπ' αὐτῶν ἀρθῇ ὁ δανιηλ ἢ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἀνασπάσῃ ἐκ τοῦ λάκκου

19 τότε ὑπέστρεψεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ βασίλεια αὐτοῦ καὶ ἤλισθη νῆστις καὶ ἦν λυπούμενος περὶ τοῦ δανιηλ τότε ὁ θεὸς τοῦ δανιηλ πρόνοιαν ποιούμενος αὐτοῦ ἀπέκλεισε τὰ στόματα τῶν λεόντων καὶ οὐ παρηνώχλησαν τῷ δανιηλ

20 καὶ ὁ βασιλεὺς δαρεῖος ὥρθησε πρωὶ καὶ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς σατράπας καὶ πορευθεὶς ἔστη ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ λάκκου τῶν λεόντων

21 τότε ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν δανιηλ φωνῇ μεγάλῃ μετὰ κλαυθμοῦ λέγων ὃ δανιηλ εἰ ἄρα ζῆς καὶ ὁ θεός σου φῶ λατρεύεις ἐνδελεχῶς σέσωκέ σε ἀπὸ τῶν λεόντων καὶ οὐκ ἡχρείωκάν σε

22 τότε δανιηλ ἐπήκουσε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν βασιλεῦ ἔτι εἰμὶ ζῶν

23 καὶ σέσωκέ με ὁ θεὸς ἀπὸ τῶν λεόντων καθότι δικαιοσύνη ἐν ἐμοὶ εύρεθη ἐναντίον αὐτοῦ καὶ ἐναντίον δὲ σοῦ βασιλεῦ οὔτε ἄγνοια οὔτε ἀμαρτία εύρεθη ἐν ἐμοὶ σὺ δὲ ἥκουσας ἀνθρώπων πλανώντων βασιλεῖς καὶ ἐρριψάς με εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων εἰς ἀπώλειαν

24 τότε συνήχθησαν πᾶσαι αἱ δυνάμεις καὶ εἶδον τὸν δανιηλ ὡς οὐ παρηνώχλησαν αὐτῷ οἱ λέοντες

25 τότε οἱ δύο ἀνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ καταμαρτυρήσαντες τοῦ δανιηλ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐρρίφησαν τοῖς λέουσι καὶ οἱ λέοντες ἀπέκτειναν αὐτοὺς καὶ ἔθλασαν τὰ ὀστᾶ αὐτῶν

26 τότε δαρεῖος ἔγραψε πᾶσι τοῖς ἔθνεσι καὶ χώραις καὶ γλώσσαις τοῖς οἰκοῦσιν ἐν πάσῃ τῇ γῇ αὐτοῦ λέγων

27 πάντες οἱ ἀνθρωποι οἱ ὄντες ἐν τῇ βασιλείᾳ μου ἔστωσαν προσκυνοῦντες καὶ λατρεύοντες τῷ θεῷ τοῦ δανιηλ αὐτὸς γάρ ἐστι θεὸς μένων καὶ ζῶν εἰς γενεὰς γενεῶν ἔως τοῦ αἰώνος

28 ἐγὼ δαρεῖος ἔσομαι αὐτῷ προσκυνῶν καὶ δουλεύων πάσας τὰς ἥμέρας μου τὰ γὰρ εἰδωλα τὰ χειροποίητα οὐ δύνανται σῶσαι ὡς ἐλυτρώσατο ὁ θεὸς τοῦ δανιηλ τὸν δανιηλ

29 καὶ ὁ βασιλεὺς δαρεῖος προσετέθη πρὸς τὸ γένος αὐτοῦ καὶ δανιηλ κατεστάθη ἐπὶ τῆς βασιλείας δαρείου καὶ κῦρος ὁ πέρσης παρέλαβε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ